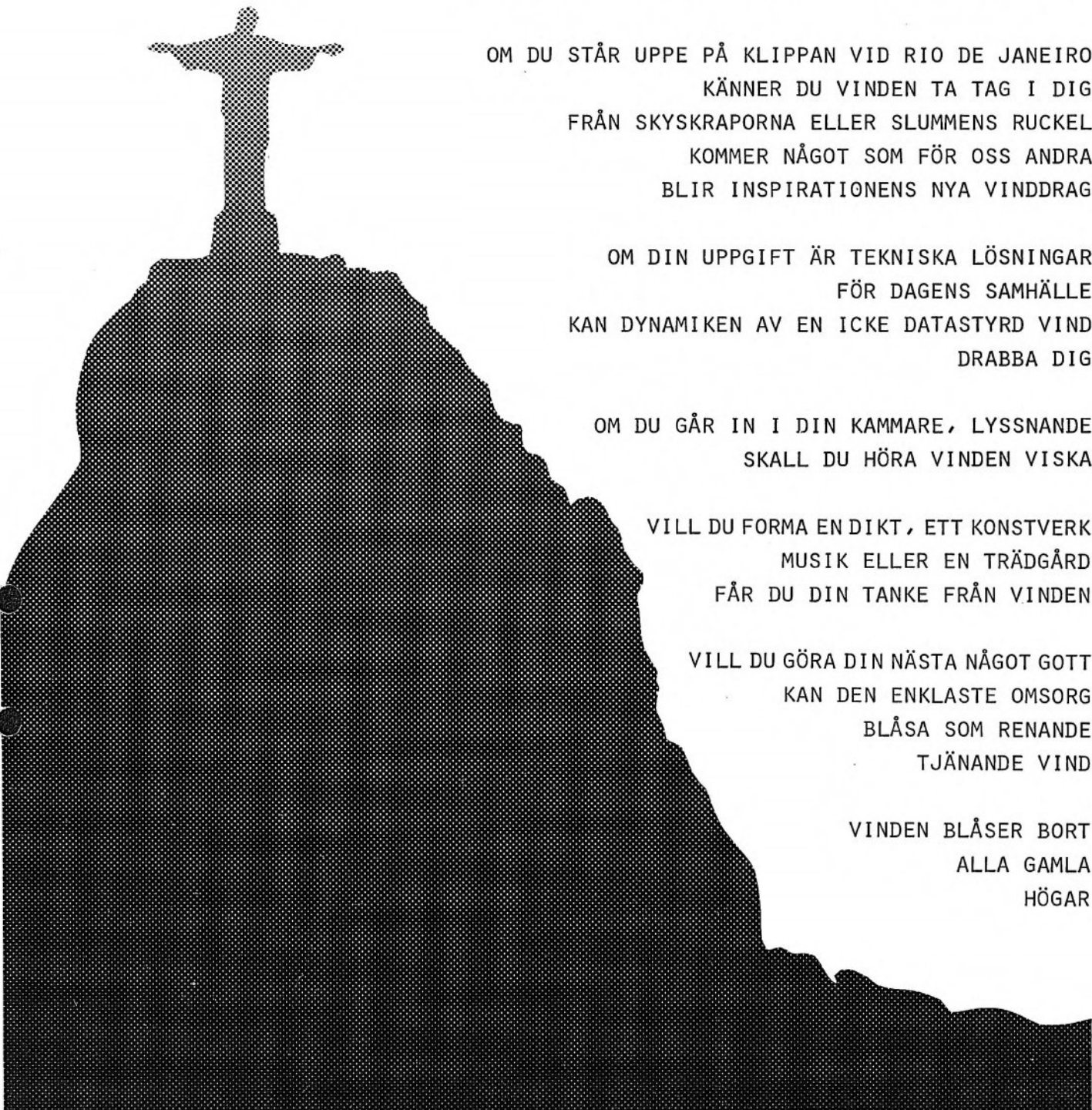

INSPIRATIONENS VIND

OM DU STÅR UPPE PÅ KLIPPAN VID RIO DE JANEIRO
KÄNNER DU VINDEN TA TAG I DIG
FRÅN SKYSKRAPORNA ELLER SLUMMENS RUCKEL
KOMMER NÅGOT SOM FÖR OSS ANDRA
BLIR INSPIRATIONENS NYA VINDDRAG

OM DIN UPPGIFT ÄR TEKNISKA LÖSNINGAR
FÖR DAGENS SAMHÄLLE
KAN DYNAMIKEN AV EN ICKE DATASTYRD VIND
DRABBA DIG

OM DU GÅR IN I DIN KAMMARE, LYSSNANDE
SKALL DU HÖRA VINDEN VISKA

VILL DU FORMA EN DIKT, ETT KONSTVERK
MUSIK ELLER EN TRÄDGÅRD
FÅR DU DIN TANKE FRÅN VINDEN

VILL DU GÖRA DIN NÄSTA NÅGOT GOTT
KAN DEN ENKLASTE OMSORG
BLÅSA SOM RENANDE
TJÄNANDE VIND

VINDEN BLÅSER BORT
ALLA GAMLA
HÖGAR

– Brasilien går igenom en kritisk period i sin historia, skriver norrmanen Björn Ole Austad från Rio de Janeiro. – Valet i november förra året betydde en brytning med 19 års militärstyre. Men demokratin är en späd planta. Hur folket och myndigheterna tar itu med arbetslöshet och oroligheter på gatorna, inflation och utlandsskuld kan avgöra dess fortsatta växt.

Björn Ole Austad, Leif Nahnfeldt och Gunlög Fur ingår i en grupp ungdomar från Malta, Norge, Storbritannien, Sverige och USA. De är inbjudna av hamnarbetare, sluminvånare, industrifolk och andra som är övertygade om att både Sydamerika och världen i övrigt behöver en andlig och moralisk upprustning. De besökte först Rio och Sao Paulo och fortsatte därifrån till Argentina där de deltog i en konferens med deltagare från flera länder i Syd- och Mellanamerika.

Här följer några utdrag ur deras resebrev.

Hos kardinal Arns

i Sao Paulo

Jag skriver från ett Sao Paulo som har upplevt en del oroligheter de senaste dagarna. När vår grupp besökte kardinal Arns igår mötte vi en djupt oroad man. Det första han sa till oss var: "Det här är en mycket svår dag." Man såg på honom att han med hela sitt hjärta kände för sin stad och människorna här och att den uppkomna situationen oroade honom.

Arbetslösa, hungriga arbetare från stadens ytterområden bryter sig in i affärer för att få tag i något att äta. Någon social och ekonomisk trygghet för den arbetslöse finns inte här, så situationen för många av dem är ganska hopplös. Utmed gatorna står mängder av stånd med frukt, tidningar, godis och annat. Det är ett sätt att klara sig vidare.

Kardinalen berättade att arbetslösheten i Sao Paulos ytterområden nu är uppe i ca 50 procent. Men i samma ögonblick ha sa det lyste han upp, pekade mot övervåningen och sa med förhoppning i rösten: "Vet ni vilka som finns däruppe? Jo där sitter arbetsgivare och skriver ett manifest till de 1000 affärs- och industrimän som de är representanter för om hur de ska kunna bidra till att lösa arbetslöshet och ekonomisk kris." Detta är tydligen något som kardinalen kämpat med länge

för att få till stånd. Inför sin resa till Sverige och Uppsala (han predikade vid fredsmötets öppningsgudstjänst den 20 april) sa han att det är en andlig fattigdom över hela världen och att öst-väst-dialogen blivit alltför koncentrerad kring missiler. Samtidigt underströk han återigen behovet av lika-värde, icke-våld, och slut på splittring mellan rika-fattiga, svarta-vita – att vi alla ser att vi är en familj.

Besöket hos kardinal Arns avslutades med att han föreslog att vi skulle be tillsammans. Stående i ring bad han med oss för en ny värld i fred, jämlikhet och gemenskap över alla gränser.

Senare samma dag såg vi vår vän (han vann verkligen både vår aktning och vår sympati) på TV där han i nyhetssändningen talade till sin stad och uppmanade till lugn. "Situationen är svår, men ingen av oss tjänar på upplopp och förstörelse. Vi måste alla hjälpas åt att förbättra och ordna sysselsättning och arbete. Med *alla* menar jag kyrkan, församlingen, basgrupper, affärsmän, industriledare och politiker och även ni som går utan arbete."

På förmiddagen i dag fick vi se hur orättvist sådana här upplopp kan slå. Jag såg först något som liknade en sophög.

Sedan upptäckte jag bredvid högen en man som satt och grät. Det som låg där var igår ett prydligt stånd med frukt, konfekt, tidningar och vykort. Allt som fanns kvar var en hög av mosad frukt, pappersrester och plankbitar.

När jag återigen ser bilden av mannen framför mig känns det som ett sår inom mig, det första under min resa här, kanske det första i hela mitt liv. Den tillintetgjorda människans olycka. Jag är rädd för att det blir fler sår innan jag återvänder hem. Jag har mycket att lära.

Leif Nahnfeldt

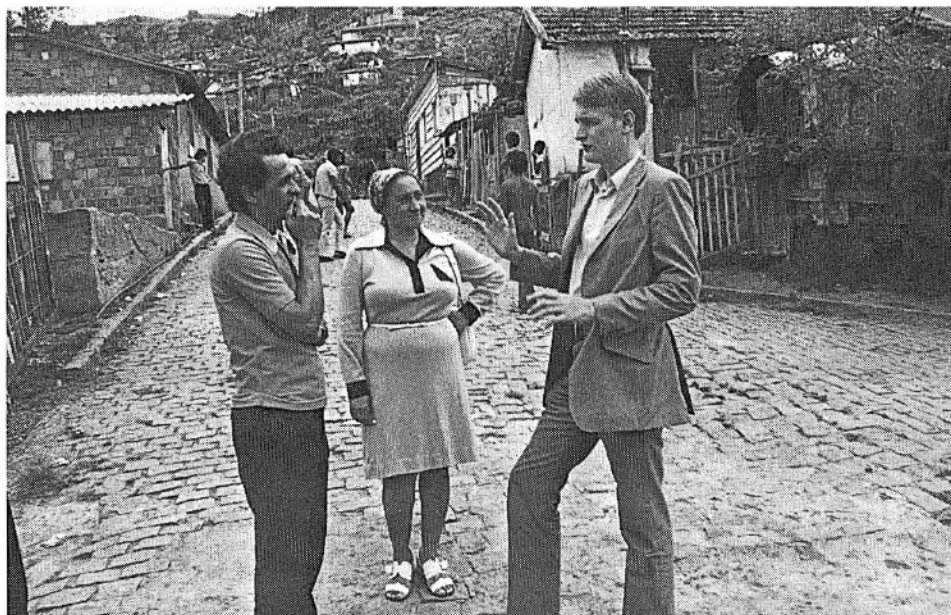
Argentina

Överskott på jord. Tillräckligt med olja. Överskott på läkare. Arbetslösa agronomer. Studenter vid en ingenjörsskola i Buenos Aires berättar om sitt lands outnyttjade resurser.

Är det möjligheternas land med omöjliga problem? Skyhögt inflation. Uppgörelse med flera års militärregim och nederlaget i Falklands/Malvinaskriget.

Argentina befinner sig i strid med sig själv. "Men om det var möjligt att få fred Zimbabwe, mellan tyskar och fransmän efter andra världskriget och mellan marockaner och fransmän vid Marockos oavhängighet, varför då inte också i Argentina?" Frågan ställdes agronomiprofessorn Jorge vid öppnandet av en konferens för moralisk upprustning utanför Buenos Aires den 20 april. Konferensen hade samlat 68 deltagare från 17 länder. De flesta kom från Chile, Uruguay, Brasilien och värdlandet.

"Vi måste avnationalisera världen. Vi måste utplåna de gränser som skiljer oss åt", sa fru Blanca Molina och vände sig till deltagarna från Chile, Uruguay och Brasilien. Hennes ord mötte genklang hos många. En brasiliansk kvinna från en industrifamilj i Sao Paulo ta-

Luiz och Edir Pereira i sin favela tillsammans med Björn Ole Austad från Norge.

möjligheter

Lade om rivaliteten mellan Argentina och Brasilien: "När 'det ekonomiska miraklet' inträffade i Brasilien var jag en av dem som glädde sig åt Argentinas tillbakagång och vår framgång. Jag är ledsen för den inställningen."

Skådespelet "Varför lyssnar du inte på mig?" uppfördes av en grupp arbetare som använt många sena kvällar till repetitioner. Författaren, en läkare från Montevideo berättar: "Med detta skådespel hoppas jag få en dialog mellan de olika politiska krafterna i mitt land. Med vitt skilda politiska uppfattningar finns det bara möjligheter till en dialog om vi en målsättning som lyfts de olika politiska meningarna. Moralisk upprustning kan vara en sådan dialog. Det är vad jag hoppas på."

Hon var övertygad om att djupgående förändringar är nödvändiga i Latinamerika. Hon talade om all rikedom och alla möjligheter, om alla undernärda barn, om förlorade generationer i fängelserna, om alla landsflyktiga. "Hur kan vi förändra all denna uppdamda bitterhet till en positiv kraft i utvecklingen?"

Björn Ole Austad

I Rios slum

I Rio besökte vi flera "favelas" - slumområden. I favelan Nova Holanda bor en av våra nya vänner, Ana Inês. Hennes familj driver en liten affär. De har det därför ganska bra. Huset där de bor är mycket litet men otroligt välskött. Familjen Inês gör väldigt mycket för hela samhället, "adopterar" pojkar som annars skulle driva omkring på gatorna, hjälper till att organisera matdistribution till de mest behövande m m.

Det var omtumlande att besöka dessa favelas, ändå inte på det sätt jag hade tänkt mig. Det gav mig ingen chock att se bostadsförhållandena. Visst är det gräsligt att människor bor i skjul, med med klimatet här behövs ju inte lika stadiga hus som hemma. I många av husen (nästan alla) finns TV och stereo, och musiken pulserar hela tiden.

Värst är röran i jordgränderna med skräp och avfall överallt. Stillastående vatten med avloppet rätt ut i kanalen orsakar en stank som inte är lätt att vänja sig vid. Men det som slog mig mest var den värme med vilken människor mötte oss. Det verkar så uppenbart att män-

niskor i favelas och människor i Sverige har mer gemensamt än vad som skiljer dem åt: familjeproblem, barn som lämnas utan tillsyn, drogmisbruk, apati.

Orättvisan i att de ska behöva leva som de gör är skakande. När jag stod på taket hos Ana och såg ut över rucklen med tvätt hängande mellan hustaken, pojkar som spelade fotboll på den oasfalterade gatan, flickor i papiljotter som hängde vid telefonkiosken och överallt magra, kulörta hundrackor, så slog det mig att denna samling människoboningar ändå har en obeveklig charm.

Genom att vi i väst fokuserar på fattigdom som problem nummer ett förflyttar vi problemen från oss själva till ett tryggt avstånd. Fattigdomen är så överväldigande att den blir en utmärkt ursäkt för att inte göra något. Men från Anas tak förstod jag att de därnere på gatan är människor som vi, och då har också jag en uppgift. För det Ana önskar är inte vår materiella hjälp utan hjälp att ändra det i människor som behövs för att tända viljan att själva ta itu med problemen. Jag kände mig väldigt hjälplös och frågade om hon egentligen såg någon vits i att vi var där. Hon svarade: - Ni är här ett kort tag, men jag och andra stannar kvar här och kämpar vidare. Men hon såg det som en stor hjälp att vi kommit...

Gunlög Fur

NY ZIMBABWE-FILM

En ny dokumentärfilm om Zimbabwe FRAMTIDEN VI LÅNGTAR EFTER (16 mm, färg, 28 min) finns nu med svensk text och kan hyras från Idé och Kultur, tel 08/10 34 56.

Två år efter landets självständighet har David Channer, engelsk filmfotograf, följt vad som rör sig i vardagens människor. Vi möter en ung butiksföreståndare som tillhör shonafolket, en kvinnlig socialarbetare från ndebelefolket, en skolrektor för svarta och vita elever, samt många andra.

Intuition – inspiration

Årets nobelpristagare i naturvetenskapliga ämnen och ekonomi brukar samlas till en diskussion framför TV-kameran. Programmet heter "Snillen spekulerar". Vid det senaste tillfället ställdes frågan om "intuitionen" spelat någon roll i de viktiga vetenskapliga upptäckterna som de fått sina pris för. Ingenting kunde ersätta noggrant arbete och intellektuell skärpa inom forskningens givna område – det var alla överens om. Men erfarenheter hade gjorts, där man vid någon tidpunkt plötsligt fått klart för sig: "Så måste det hänga ihop! Här är vägen till lösningen." Varför klarhet kommit just så och just då kunde inte bevisas, bara beskrivas. Intuitionens snabba nedslag i sådana sammanhang vågar vi kalla en snilleblix!

EN UPPFINNARES KRAFTKÄLLA

En ingenjör och uppfinnare i Norrbotten brukar tala om "den helige Andes dynamik". Han hävdar att egentligen all kraft, all energi är av andlig art. Och vi får del av den efter måttet av vår tro. Själv har han erfarenheter av hur tekniska uppfinningar, "innovationer", tagit form ur den dynamik han beskriver. "Det är här som de oanade kraftkällorna och möjligheterna öppnar sig, på alla områden." Taget på allvar skulle detta synsätt kunna betyda vändpunkten, inte bara för Norrbottens liv och näringsliv idag, utan också för Sveriges.

Många kontemplativa personligheter har varit kämpande själar. Ett stort sökande och ofta ett stort lidande har ingått i deras livs flöde. Ofta har de funnit ett sätt att relatera inre sökande till yttre handling. Därför har deras budskap nått vidare. Det har funnits något tidlöst sant att ta vara på. Och mycket ofta har mystikerna och sökarna ett budskap som är kryddat med humor och realism. De har känt sig själva och därigenom den mänskliga naturen.

FLUGAN I HONUNGEN

Mystikern Johannes av Korset som levde på 1500-talet har gett världen skrifter som översatts till många språk. Den i Sverige mest kända är "Själens dunkla natt", tolkad av Hjalmar Gullberg. Johannes av Korset talar om en källåder som aldrig sinar. Alla varelser i världen bjuds att få del av dess vatten. Men på ett annat ställe varnar han för att man låter inspirationssökandet bli ett självändamål. Då kan det förstöras av sin egen inåtvändhet. Han använder en målande bild: "Flugan som klamrar sig fast vid honungen hindras i sin flykt; och själen som traktar efter sin andes vederkvickelse hindras i sin frihet..."

Martin Luther visar på att andliga och praktiska sidor av livet kan ge varandra något ömsesidigt. Till sin barberare säger han: "Om den helige Ande kommer och börjar predika i ditt hjärta med rika, upplysta tankar, visa Honom då den äran att låta dina egna tankar fara, bli stilla och lyssna till En som begriper saken bättre än du, lägg märke till vad Han predikar och skriv upp det åt dig, tag det till hjärtat, så får du se på underverk."

Man får hoppas att barberaren inte alltför ofta lämnade intvålade kunder för att under inspirationens inflytande göra något ännu viktigare!

Den som prövat på att utföra skapande arbete i grupp vet att det inte är enkelt. Viljor korsas, idéer studsar mot väggarna, känslor såras, förslag krossas och uppstår igen. Vedermodorna, ja födslovändorna, kan vara stora. Men ändå är ett gemensamt skapande arbete, där inspirationens och ärlighetens vindar får blåsa, bland de rikaste erfarenheter som livet kan ge.

SOM EN TRUMPETSTÖT

En norsk konstnärinna Signe Strong är bosatt i England. Hon har nyligen starkt uttryckt behovet av inspiration i vår tid.

"Det behövs en sorts män och kvinnor," säger Signe Strong, "som inte bara kan lösa problem utan som kan inspirera och engagera ett stort antal människor inför framtiden." Hon påpekar att konstnärer, vetenskapsmän, filosofer och präster i gamla tider var högt respekterade för sin speciella funktion i samhället. De åtnjöt förtroendet att vara uttolkare av andens verk för folket. De skulle söka efter den Allsmäktiges vilja och syften. Genom sin konst, sin vetenskap, sitt tänkande och sin tro skulle de väcka till liv ett medvetande om en verklighet utanför vår vanliga fattningsförmåga. Inspirationen blev ett mångskiftande uttryck för det gudomliga i tillvaron.

Och som en "trumpetstöt i magen" vill Signe Strong att den nyväckta utmaningen skall kännas. Den riktar sig till alla som "har gåvan att uttrycka idéer" i vår tid. Och det kan vara vem som helst.

Forskarens intuition, uppfinnarens tro på en andens dynamik, mystikerns sökande, konstnärens visioner och vardagsmänniskans behov av glädje och mening i tillvaron – allt detta handlar om det man inte kan bevisa.

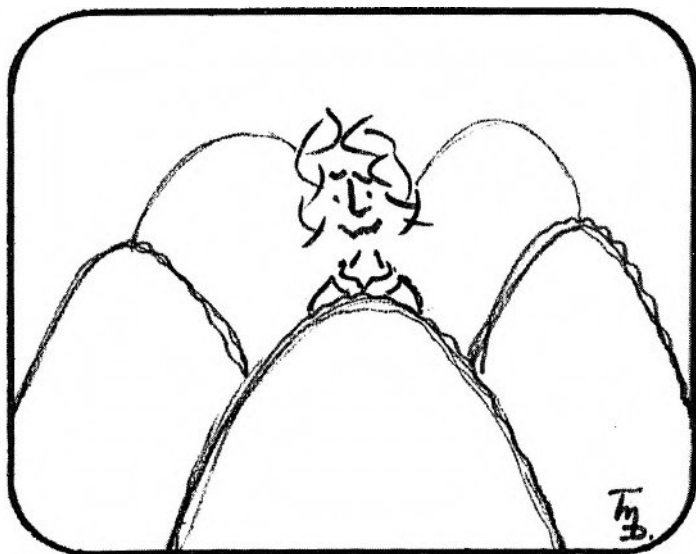
Men i många av livets största gåtor och gåvor, och dit hör inspirationen, kan det mesta aldrig bevisas. Bara tas emot.

Gerd Jonzon

Högar

Det finns inre högar och yttre högar i mitt liv. De inre högarna är svårare att definiera, att kunna "ta på", men de är inte desto mindre reella. Och de dominerar mitt liv kanske ännu mer än de yttre.

De inre högarna är de händelser jag samlat på mig sedan barndomen, som format mitt liv. Ja, jag tänker nu på de saker som faktiskt missformat mitt liv. Alla har vi nog mer eller mindre läkta sår, händelser och intryck från något av livets skeden som trots allt format oss, medvetet eller omedvetet. Jag kallar detta mina inre högar. Det kan vara något jag blev skrämde av i barndomen, känslor eller händelser i ungdomsåren, jag kanske blev utnyttjad på något vis. Jag kanske är märkt av en barndom i fattigdom och lidande. Livet kanske bjöd på en tidig besvikelse eller chock av något slag. Det kan vara mindre saker, i sig odramatiska, som ändå ligger i botten på ångest, osäkerhet eller bitterhet. Jag har börjat förstå att mitt liv

är ganska fyllt av många såna här högar. De flesta är små och deras ursprung ganska oansenligt. Men de har format mig.

Så har vi de yttre högarna. De är lättare att beskriva. Men faktiskt inte lättare att övervinna. De högarna består av en massa plikter. Det vill säga de består av uppgifter, saker att komma igenom, som blir till högar när plikten ensam driver mig. Det kan vara vad som helst bakom de högarna, andliga eller världsliga uppgifter, praktiska eller intellektuella, de blir i alla fall till tunga högar när inspirationen fattas. Nu är det ofta, för mig, alla högar av tvätt, strykhögen som växer till ett berg omedelbart efter att man äntligen fått undan sista skjortan. Det är Daniels alla jeans som behöver

lappas. Människorna jag vill vara till lags, och de jag borde ringa till. Det är brödet jag skulle baka för att spara på hushållskassan, breven jag aldrig hinner skriva och kassaboken jag inte kan hålla ordning på. Det är högar av att vilja vara ganska perfekt, först få gjort undan, vilja orka, vilja vara duktig, vilja kunna visa min inre styrka men genom att den syns på ytan.

Båda dessa sorters högar är realiteter. Högarna försvinner inte genom att man försöker låtsas att de inte är där. Nej, de inre liksom de yttre högarna är ganska klibbiga. Men går det kanske att lära sig leva med sina livshögar? Att bli fri ifrån de inre högarnas makt och inte vara dominerad av de yttre högarna. Går det?

BEARBETNINGEN

Jag har börjat uppleva att det finns ett samband mellan friheten från de inre och de yttre högarna. När jag vaknar på morgonen är inte längre min första tanke vilken av de yttre tjocka högarna jag måste tvinga mig igenom idag. Det beror på att jag gett mig katten på att jag ska bli fri ifrån de inre högarnas bindning. Det är ett svårt och ett stort kapitel för sig, hur man gör det. Man kan behöva hjälp för att bli klar med dem. I varje fall behöver man hjälp ifrån, eller snarare, man behöver samarbeta om detta med sin Skapare. Han som riktigt kan hjälpa oss att faktiskt både älska oss själva och bli fria ifrån oss själva. Bearbetningen av de inre högarna är både ansträngande och frigörande. Det kan kännas skönt då att ta itu med berget av kläder som ska strykas. Och det blir nödvändigt att vända mig utåt också, att bry mig om andra, att ringa telefonsamtalet. Och jag får till och med tid att dansa en stund i köket medan brödet jäser. Till slut så tynger det mig inte heller längre så, när det växer högar av ting i skåpen som ska göras, om mitt hjärta sjunger eller kanske gråter en smärtsamt befriande ton i stället för att vara blockerad av inre högar.

Allt detta handlar om förarbetet som jag ständigt måste göra som en del av den gudomliga skapelseprocessen. Tar jag itu med livets inre högar och blir fri ifrån de yttre högarnas dominans, då finns det en möjlighet, en kanal för den oväntade inspirationen. Ja, den kommer faktiskt av sig själv då. Detta hänger också ihop med min förmåga att ta itu med något av den tredje sortens högar, problemen utanför mig själv, mitt sociala ansvar, världen där ute med alla dess högar av problem. Det är inte något antingen-eller, att ta itu med mina egna inre eller yttre högar eller världens högar. Vilken hög vi ska börja på kan bara vårt inre tala om, tror jag. Livet har olika perioder. Och det gäller att följa med i skapelseprocessen. Något stagnerar i oss den dag vi vägrar eller undviker att attackera nästa hög.

Eva Måsen-Duckert

Ställets störste syndare?

Det kunde ha hänt var som helst – nu hände det i Kiruna en blöt och slaskig höstkväll för flera år sen. Vintern hade fått in foten i Nordkalottens dörrspringa och trängde sig på. Få människor välkomnade den, allra minst jag som huttrade mig fram till järnvägsstationen och kvällståget.

En jobbig dag låg bakom mig, en långtråkig dag framför mig, och jag tyckte synd om mig själv. Men – det fanns tid för en varm måltid på järnvägsrestaurangen innan taget gick. Det var en ljuspunkt.

En stund senare satt jag vid mitt bord i restaurangen. Två andra gäster hade "spritt ut sig" till var sitt hörn. Den ene bakom en tidning, den andre lutad över bordet, sött sovande med armarna som huvudkudde. Det enda ljud som bröt tystnaden kom från tidningsläsaren. När han sugit all näringen ur en sida flyttade han som en stor humla över till nästa.

MANNEN MED FLINET

En rykande tallrik med får i kål stor framför mig. Gaffeln var på väg in i kålen och jag på väg ut ur mitt dåliga humör när dörren hastigt slogs upp. I öppningen stod en man som plirade mot den skarpa innebelysningen. Han flinade – som för att värja sig mot andras förakt och sitt eget självförakt. Han var långt ifrån nykter.

Försiktigt tog han ett steg ut på golvet som om han försökte sig ut på tunn is. Då golvet höll gick han i riktning mot mitt bord med en rutinerad alkoholist avmätta, värdiga steg. Han hamnade vid bordet intill, vänd mot mig, och beställde en öl.

Jag försökte koncentrera mig på mitt får i kål och mitt vattenglas, men han störde min uppmärksamhet med sitt aggressiva flin, sina simmiga ögon och plufsiga anletsdrag.

Det lilla som återstod av min själsro punkterades. Hans väsen gav mig kalla kårar av avsky. Men innan kylan fått full kontroll, överrumplades jag av skuldkänslor. Här satt jag och fördömde en människa som jag inte alls visste något om. Jag såg plötsligt mig själv som periodsuppare av egenrättfärdighetens söta dryck – en dryck som knäcker fler människor än alkoholen.

I samma ögonblick kände jag mig som en större syndare än mannen med flinet. Det är avgrunder mellan förakt och förståelse, mellan avsky och medkänsla. Skiftningarna i min inställning förvirrade och förvånade mig.

Under tiden glider ölet snabbt ner hos min granne. På väg ut stryker han förbi mitt bord. Jag lägger ifrån mig kniv och gaffel och säger: – Hoppas du får en trevlig kväll!

Han rycker till men svarar inte, vänder bara ryggen åt mig och skrider ut.

Åter är vi tre i rummet. Jag har fått en kanna kaffe. Det verkar mer stillsamt än förut.

Så sker något vid dörren – långsamt skjuts den på glänt. I springan skymtar det plufsiga ansiktet, men utan flin. Han ser på mig. Efter en stund blir han helt synlig och närmar sig. Han stannar på håll, böjer sig framåt och frågar inträngande om jag inte vill komma med ut. Men han säger inte varför.

Som en ren reflex ser jag efter om han har kniv i handen.

Det har han inte. Jag reser mig och följer med ut. Han tar ett fast men varsamt grepp om mitt rockuppslag – för att hålla bälansen, eller lika sannolikt för att försäkra sig om att jag inte skall gå min väg.

Han tar sats ett par gånger för att säga något. Till slut kommer det: – Du tycker väl jag är en hopplös människa?

Hade han kommit med samma fråga tjugo minuter tidigare, hade jag blivit tvungen att ljuga för att kunna svara nej. "En hopplös människa" – det var precis vad jag då kände att han var. Men nu svarade jag uppriktigt och helhjärtat: – Det finns mer hopp för dig än för mig, och ändå räknar jag med att det finns hopp för mig.

Han granskade mig noggrant och bad mig upprepa vad jag sagt. Det gjorde jag. Han släppte taget.

– Jag har fru och två små flickor hemma i ... Han nämnde en stad i Sydsverige. Det var länge sen han varit hemma, respengarna har han supit upp. Ett par tårar sipprar fram i ögonvrårna.

NÄR JAG VAR BARN SÅ...

Så viskar han försiktigt: – Tror du det finns en Gud? Jag svarar ja. Han anstränger sig för att samla tankarna: – När jag var barn så... Han avbryter sig. Samtalet är slut. Det räckte knappt fyra minuter. Han går. Jag står och ser efter honom tills han slukas upp av kvällsmörkret. Så återvänder jag till kaffet som nu är ljumt.

Berättelsen skulle ha slutat här, om inte en av mina goda vänner, som var elektriker i gruvan i Kiruna, hade kommit

► till stationen för att säga adjö innan tåget gick. Jag talade med honom om mötet med mannen i restaurangen. — Jaså han, sa min vän, han är en av stans bästa snickare. Han har arbetat här i flera år. Men jag tror inte att någon ännu sett honom nykter.

Tåget satte igång. Jag var på väg söderut. Fjorton dagar se-

nare fick jag ett brev från min vän elektrikern. Han hade träffat den "försupne" snickaren — på kyrkbacken. Snickaren var spiknykter, såg annorlunda ut och hade inte smakat en droppe sedan kvällen på järnvägsrestaurangen.

Min vän tillade: "Ett mirakel på två ben". Ett starkt uttryck, tänkte jag. Att en alkoholist

blir fri från att dricka är kanske inte så märkvärdigt. Det händer ofta. Om det fanns något mirakel att tala om i den här historien, så skulle det vara i en man som blev överrumplad av ärlig självkännedom. En man som för en kort stund såg sig själv som han verkligen var.

Einar Engebretsen

Igenkalkad inspiration

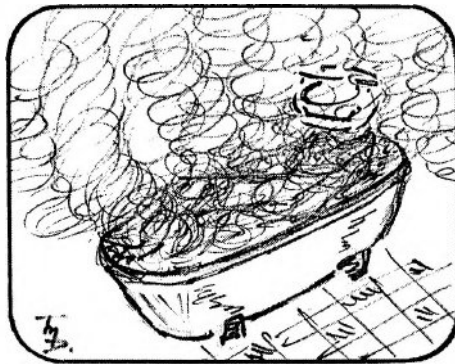
Vårt nya hem var precis det vi drömt om. En underbar stuga i trä, riktigt schweizisk i stilen med stor balkong och en av världens vackraste utsikter. Det var inspirerande och fridfullt att vara där — som en dröm — men med ett undantag: varmvattnet.

Varmvattenberedaren skulle åstadkomma 80 liter vatten men av dem fick vi bara en bråkdel, åtföljd av en hel massa ånga. Vi upptäckte att varmvattenberedaren blivit igenkalkad under årens lopp, så att det knappt fanns utrymme för vattnet i den. Vi stod inför ett val: antingen ånga — inte särskilt effektivt när man skall diska — eller också drastiska avkalkningsåtgärder.

Andra än jag känner säkert snälla och hyggliga människor som påminner om vår varmvattenberedare. De är så igenkalkade att de bara producerar ångan i stället för badvattnet. Om vi inte har en regelbunden avkalkning av vårt andliga liv kommer sakta de goda föresatserna att ersätta det levande vattnet. Vi blir för all del hyggliga människor, men hyggligheten leder inte någonstans.

Nyligen kände jag mig mer och mer otillfredsställd med livet. Jag märkte att jag hade förlotrat det väsentliga. Många ansträngningar jag gjort under några veckor visade sig bara bli till het ånga. Vad jag gjorde kom från intellektet mer än från hjärtat. Ofta väljer man intellektets väg när man vill undvika att betala vad det kostar att använda hjärtat. Många människor, och jag är en

av dem, kan känna sig kallade att kämpa för en förnyelse omkring sig, men samtidigt är vi rädda för att använda ett så känsligt organ som hjärtat. Genom att anstränga oss intellektuellt försöker vi vara trogna mot vår kallelse. Men omedvetet hoppas vi att därigenom risken skall vara mindre att vi blir sårade.

Jag tyckte att min fantasi, min känslighet och min omsorg om människor hade förlamats. Förlamningen drabbade inte bara min kärlek till människor och min kontakt med dem utan också min tankeförmåga. Jag undrade vad orsaken till en sådan igenkalkning av min inspiration kunde vara.

Hade Vår Herre haft en chans — så tänkte jag — på vilket sätt skulle han ha handlat annorlunda och varit annorlunda än jag? Inom några sekunder visste jag vad det var som förlamade mig.

För det första: Fruktan att bli avvisad och avspisad — och däri låg en motvilja mot att

ens tänka på vem jag skulle kunna komma närmare och ge mitt bästa till.

För det andra: Fruktan för att mista kontrollen, för att mina egna initiativ skulle kunna leda mig längre än jag var beredd att gå, kräva mer av mig än jag var beredd att ge.

För det tredje: Fruktan för att inte räcka till, för att inte veta vad jag skulle säga.

För det fjärde: Fruktan för att bli förföljd, angripen, sårad, ensam i kampen.

Det var alldeles klart att inspirationens flöden blivit strypta invid själva källan, på grund av min fruktan. Jag upptäckte att jag inte fått några fräscha eller fantasirika tankar, därför att jag inte vågat öppna dörren till vad detta skulle kosta mig. Därför hade mitt förhållande till både Gud och människor stelnat.

Fruktan är säkerligen inte det enda som leder till "inspirationens förkalkning". Men kopplad till likgiltighet för människor och till sådant som kan ha sårat mig i det förgångna spelar fruktan helt visst en viktig roll.

Naturligtvis kan seger över fruktans grepp komma i ett enda slag. Men mest sannolikt är att man steg för steg får kämpa för att återerövra förlorad terräng. Sen får man överlämna de återerövrade områdena till Gud, så att han kan bevattna dem och ge dem nytt liv. Man kan vinna den ena segern efter den andra med Guds hjälp.

Jean-Marc Duckert

Förkortad version av filmen om Peter Wieselgren
DET BÖRjade MED PETER finns nu tillgänglig.
Upplysningar genom Idé och Kultur.

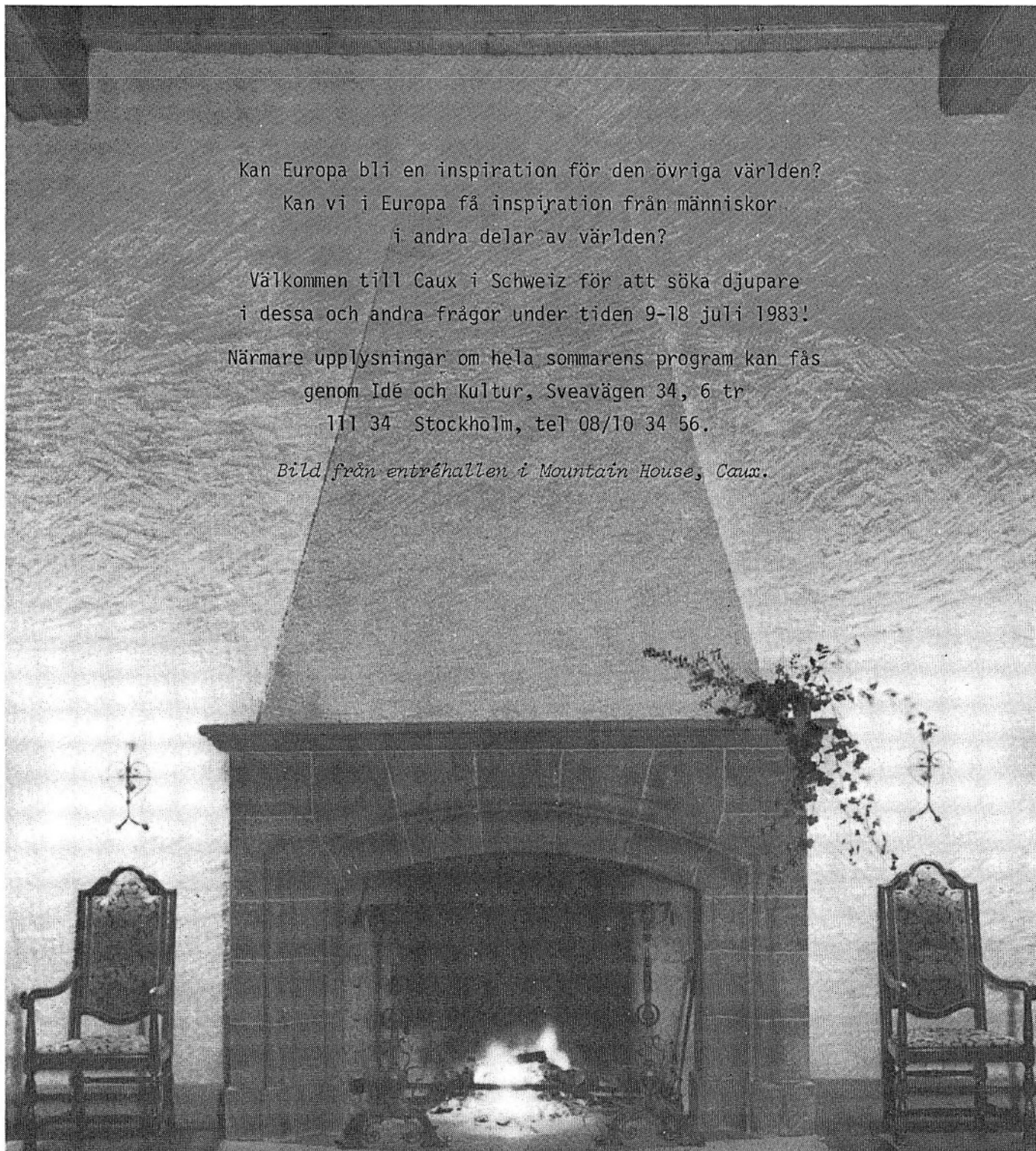
Utgivarkorsband

Kan Europa bli en inspiration för den övriga världen?
Kan vi i Europa få inspiration från människor
i andra delar av världen?

Välkommen till Caux i Schweiz för att söka djupare
i dessa och andra frågor under tiden 9-18 juli 1983!

Närmare upplysningar om hela sommarens program kan fås
genom Idé och Kultur, Sveavägen 34, 6 tr
111 34 Stockholm, tel 08/10 34 56.

Bild från entréhallen i Mountain House, Caux.

ny
värld

Ny Värld utkommer med minst 4 nummer per år. **Utgivare:** Idé och Kultur, Sveavägen 34, 6 tr, 111 34 Stockholm. Tel. 08/10 34 56. **Prenumerationspris** per kalenderår: Sverige och Finland Skr 35:-, postgiro 70 98 70-0, Idé och Kultur, Stockholm. **Ansv. utgiv.:** Lennart Sjögren. **Redaktion och produktion:** Jean-Marc Duckert, Bror och Gerd Jonzon, Sture och Ingar Rengfelt, Ann-Kristin Särnbrink. ISSN 0347-2272. Schmidts Boktryckeri AB, Helsingborg 1983.